

گلایه دختران بسکتبال از تبعیض

مراسم اختتامیه لیگ برتر بسکتبال بانوان در حالی برگزار شد که بانوان بسکتبالیست به اینکه چرا فدراسیون بر خلاف لیگ مردان، به تیم‌های برتر زنان هدیه‌ای نداد انتقاد کردند و این اتفاق را تبعیض دانستند. هر چند صحبت از تبعیض در ورزش بانوان موضوع تازه‌ای نیست و بارها در رشته‌های مختلف شاهد این اتفاق بوده‌ایم. حالا هم دلیل گلایه بانوان بسکتبال این است که در مراسم اختتامیه لیگ برتر بسکتبال مردان علاوه بر جام و مدال از طرف اسپانسر فدراسیون به سه تیم برتر جایزه تعلق گرفت اما به زنان هیچ هدیه‌ای به جز جام و مدال ندادند. نازی طاهرپور، سرمربی تیم زنان گروه بهمن که عنوان مانی لیگ را به دست آورد، در این مورد گفت: «باز یکنان ما وقتی مراسم قهرمانی مردان را دیدند که به آنها جایزه داده‌اند گفتند چرا به ما چیزی تعلق نگرفت و بین ما و مردان فرق گذاشته‌اند؟ البته این موضوع بستگی به اسپانسر فدراسیون دارد و اگر کسی بخواهد هدیه‌ای بدهد باید با مایل این کار را بکند. باز یکنان ما فکر می‌کردند به خاطر تبعیض این اتفاق افتاده و ناراحت بودند و گرنه که مساله جایزه نیست.» وی افزود: «سال گذشته به ما کارت هدیه و عطر جایزه دادند اما امسال فقط جام و مدال گرفتیم. البته مراسم اختتامیه به خوبی برگزار شد و مثل مردان بود اما باز یکنان دوست داشتند شرایط برابر باشد. درست این بود که اسپانسر فرقی بین زنان و مردان نمی‌گذاشت چون مسابقات ما هم مثل مردان پخش می‌شد و تبلیغات اسپانسر دور زمین بود.» فریده شجاعی، نایب رئیس زنان فدراسیون هم در این مورد گفت: «هدای جایزه در چارچوب وظایف فدراسیون نیست و اسپانسر باید این کار را بکند اما نمی‌دانم چرا عدالت جنسیتی رعایت نشد. من هم از این موضوع ناراحت و دلخور هستم. باز یکنان حق دارند ناراحت باشند چون یک فصل زحمت کشیدند. قشنگی کار این بود که روز اختتامیه مسابقات مزد زحمات خود را بگیرند.»

صعود شیرین در شب شکست تلخ

سلاطین فرصت‌سوزی!

با وجود تجربه اولین شکست در رقابت‌های این فصل لیگ قهرمانان آسیا، «صعود» پرسپولیس به مرحله بعدی رقابت‌ها قطعی شده است. قهرمان‌ها در بدترین حالت به عنوان یکی از تیم‌های دوم راهی مرحله بعدی می‌شوند. با این حال شاید این نتیجه یک تلنگر به موقع برای بحیی و تیمش بود. آنها به خوبی متوجه شدند که شکست نا پذیر نیستند و با چند اشتباه ساده، می‌توانند به راحتی در معرض باخت قرار بگیرند. حالا قهرمان‌ها برای قطعی کردن سرگروهی، باید در دیدار بعدی الریان قطر را شکست بدهند. حالا به نظر می‌رسد گل محمدی در دیدار پایانی، همه نفرات اصلی اش را به زمین بفرستد. اگر آنها در دیدار پایانی برنده باشند، بهترین نتیجه تاریخ شان در دور گروهی لیگ قهرمانان را تجربه می‌کنند.

آرزای هنورد

برای سومین بار در پنجمین مسابقه لیگ قهرمانان آسیا پرسپولیس هاگل اول مسابقه را از حریف دریافت کردند اما برخلاف تجربه‌های قبلی، این بار خبری از «بازگشت» نبود و پرسپولیس‌ها نتوانستند حریف را شکست بدهند. اولین باخت پرسپولیس، روبروی تیم تن کانه رقم خورد. با این نتیجه،

چهره به چهره

رسول خطیبی و داستانی که دیگر تکراری شده است

کوتاه بیا آقای مربی!

آرزای تاری

الشارجه، پختاکور و نیروی هوایی عراق. تراکتور باید برای ایستادن در چنین گروهی، کاملا خوشحال باشد. چرا که هیچ کدام از این تیم‌ها نه سابقه قهرمانی در قاره را دارند و نه حتی توانستند در فینال آسیا به میدان بروند. تیم تیریزی در یک گروه معمولی، شانس صدرنشینی را از دست داده و بعد نیست در نهایت از صعود هم بازماند. با این وجود رسول خطیبی چنان با آب و تاب از قدرت تیم‌های حاضر در این گروه حرف می‌زند که انگار توقع دارد مردم تیریز در صورت صعود تیم‌شان، به خیابان‌ها بیایند و این اتفاق را جشن بگیرند! این صحبت‌ها به جز کاهش روحیه ستاره‌های تیم و کوچک‌تر کردن تراکتور، هیچ خروجی دیگری برای باشگاه نخواهد داشت.

همه مصاحبه‌های رسول خطیبی در لیگ قهرمانان آسیا، یک وجه اشتراک دارند و آن، اشاره تکراری آقای مربی به «قدرت» تیم‌های همگروهی است. خطیبی طوری در مورد گروهش صحبت می‌کند که انگار با رئال مادرید، پی‌اس‌جی

اتفاق روز

رونمایی از سرمربی جدید با این مونیخ

دانکه هانسی، هالو یولیان!

چند هفته پس از استعفای هانسی فلیک از هدایت بایرن مونیخ برای فصل آینده این باشگاه سرانجام سرمربی جدیدش را معرفی کرد. جالب اینکه مونیخ‌ها استعفای سرمربی شان را رد کرده بودند اما در عمل، مشغول مذاکره باگز بنه‌های بعدی بودند. آنها طبق عادت همیشه، تا پایان بوندس لیگ‌اصبر نکردند و با وجود باقی ماندن چند هفته از رقابت‌های این فصل، رسماً اعلام کردند که در فصل آینده با فلیک ادامه نمی‌دهند. جالب اینکه گزینه نهایی آنها برای نشستن روی نیمکت باشگاه، سرمربی این روزهای تیمی است که روی کاغذ تنها رقیب با این برای قهرمانی در بوندس لیگا به شمار می‌رود. «یولیان ناگلزمان»

سرخ‌ها صدر جدول را از دست ندادند اما صدرنشینی شان در معرض خطر قرار گرفت. نکته مهمی که در دیدار با الوحده باز هم در بازی پرسپولیس‌ها عیان به نظر می‌رسید، موقعیت‌های متعددی بود که این تیم به راحتی از دست داد. سرخ‌ها در ست همانند دیدارهای گذشته، بخت‌های پیاپی گل‌زنی را خراب کردند و این بار دیگر راهی برای نتیجه گرفتن وجود نداشت. شاید این

بخت، در «زمان» خوبی شکل گرفت. چرا که پرسپولیس‌ها به این تلنگر بزرگ نیاز داشتند. حالا آنها متوجه می‌شوند که کاملاً بدون ضعف نیستند و هنوز باید برخی از مشکلات‌شان را در ادامه راه لیگ قهرمانان حل کنند. پرسپولیس هنوز در دفاع، تیمی فوق‌العاده و قابل اعتنا به نظر می‌رسد اما اگر می‌خواهد از طلسم همیشه عبور کند و قهرمانی لیگ قهرمانان

آسیا را به دست بیاورد، باید دست از فرصت‌سوزی همیشگی بردارد و مقابل دروازه حریف، کمی دقیق‌تر ظاهر شود و فرصت‌ها را به راحتی از دست ندهد. سال ۲۰۰۳ اولین سالی بود که پرسپولیس در فرمت جدید لیگ قهرمانان آسیا حاضر شد. آن روزها تنها یک تیم به صورت حتمی از مرحله گروهی صعود می‌کرد و تیم دوم تحت هیچ شرایطی شانس

او توضیح بدهد که قهرمان مرحله گروهی لیگ قهرمانان بر اساس پدیده‌ای به نام «سیدبندی» تقسیم می‌شوند. اینکه پرسپولیس به نسبت سایر تیم‌های ایرانی گروه مناسب‌تری را در اختیار دارد، «گناه» این تیم نیست. اگر تراکتور هم بتواند در فینال این فصل لیگ قهرمانان آسیا حاضر شود و در لیگ برتر ایران هم به قهرمانی برسد، امتیاز بیشتری به دست می‌آورد و طبیعتاً فصل گذشته در «سیدبند» قرار می‌گیرد. قاعدتاً باید بین تیم قهرمان چهار دوره گذشته لیگ برتر و فینالیست آسیا با سایر تیم‌ها تفاوتی وجود داشته باشد. همین تفاوت، موجب بالا رفتن «انگیزه» تیم‌ها می‌شود. چرا که آنها می‌دانند اگر موفق باشند و خوب نتیجه بگیرند، فصل آینده گروه ساده‌تری در انتظارشان خواهد بود. با وجود اصرار رسول خطیبی به «سخت» بودن گروه تراکتورسازی، این تیم حداقل نسبت به استقلال و فولاد خوزستان، گروه به

صعود نداشت. در آن رقابت‌ها که به صورت متمرکز انجام می‌شد، سرخپوشان در سه مسابقه فقط ۶ امتیاز به دست آوردند و در نهایت به عنوان تیم دوم گروه از جدول خارج شدند. ۶ سال طول کشید تا سرخ‌ها دوباره در لیگ قهرمانان حاضر باشند. آنها این بار در چهار مسابقه به مرحله گروهی، هفت امتیازی شدند و توانستند به عنوان صدرنشین از این دور صعود کنند. در لیگ قهرمانان ۲۰۱۱ هم اوضاع برای این باشگاه اصلاً خوب نبود. آنها این بار در ۶ مسابقه به مرحله گروهی فقط پنج امتیاز دشت کردند و در پایین‌ترین رده جدول قرار گرفتند. یک سال بعد، اوضاع برای این تیم کمی بهبود پیدا کرد. این بار سهم پرسپولیس از ۶ مسابقه مرحله گروهی، ۱۱ امتیاز بود. همین امتیاز کافی به نظر می‌رسید تا سرخ‌ها به عنوان تیم دوم، خودشان را به دور حذفی برسانند. در سال ۲۰۱۵، سرخ‌ها دوباره به لیگ قهرمانان آسیا برگشتند و این بار در لیگ قهرمانان، قدرتمندی کردند.

این بار پرسپولیس در ۶ مسابقه به ۱۲ امتیاز دست پیدا کرد و پشت سر لخواهی که این روزها به عنوان الدحیل شناخته می‌شود، به یک هشتم‌نهایی جام رسید. در سال ۲۰۱۷، قهرمان‌ها در دور گروهی را با ۹ امتیاز از ۶ مسابقه در جایگاه دوم به پایان رساندند. بهترین نتیجه پرسپولیس در تاریخ مرحله گروهی لیگ قهرمانان آسیا، سال ۲۰۱۸ به دست آمد. جایی که این تیم توانست از ۶ بازی، ۱۳ امتیاز بگیرد و با اقتدار به عنوان صدرنشین راهی مرحله بعدی شود. در دو سال بعدی، پرسپولیس به ترتیب هفت و ۱۰ امتیاز گرفت و در دور گروهی، فوق‌العاده

شاید این باخت، در «زمان» خوبی شکل گرفت. چرا که پرسپولیس‌ها به این تلنگر بزرگ نیاز داشتند. حالا آنها متوجه می‌شوند که کاملاً بدون ضعف نیستند و هنوز باید برخی از مشکلات‌شان را در ادامه راه لیگ قهرمانان حل کنند

در خشان نبود. اگر تیم بحیی در مسابقه آخر با الریان حداقل یک امتیاز بگیرد، بار کسور بهترین عملکردش در دور گروهی لیگ قهرمانان را برابری خواهد کرد و اگر هم الریان را شکست بدهد، بهترین نتیجه تاریخش در دور گروهی لیگ قهرمانان با این فرمت را به دست خواهد آورد. شکست پرسپولیس روبروی الوحده، نتیجه بدی برای سایر نمایندگان ایران به شمار می‌رفت. نتیجه‌ای که می‌تواند در ادامه رقابت‌ها، استقلال، فولاد و تراکتور را به در درس بیندازد. اگر الوحده در این مسابقه شکست می‌خورد، نهایتاً در این گروه شانس رسیدن به ۱۰ امتیاز را داشت اما این تیم حالا شانس رسیدن به ۱۳ امتیاز را دارد و می‌تواند به راحتی در بین سه تیم «دوم» برتر گروه‌ها قرار بگیرد. در چنین شرایطی کار برای دیگر نمایندگان ایران که برای ایستادن در رده دوم مبارزه می‌کنند، کمی دشوارتر خواهد شد. با این حال فعلاً چاره‌ای به جز جنگیدن برای همه تیم‌های ایرانی وجود ندارد. همین که در آستانه هفته پایانی همه آنها از شانص صعود بر خوردار هستند، به خودی خود شبیه یک موفقیت به نظر می‌رسد.

مراتب ساده‌تری دارد. اگر دو گروه «هرگ» در رقابت‌های این فصل لیگ قهرمانان آسیا وجود داشته باشد، یکی از این گروه‌ها بدون هیچ شک و تردیدی گروه فولاد خوزستان است و دیگری هم به استقلال تعلق دارد. فولادی‌ها در مرحله گروهی لیگ قهرمانان آسیا، باید با تیم‌های فوق‌العاده‌ای مثل النصر و السد مسابقه می‌دادند. السد قهرمان بدون شکست لیگ قطر بود و النصر هم با فوجی از ستاره، در اوج قرار داشت. کار استقلال هم بسیار سخت به نظر می‌رسید. چرا که الاهلی به عنوان یکی از تیم‌های پرستاره جام و همچنین رقبای دندانگیری برای آبی‌های پایتخت بودند. تراکتور اما رقابت صدرنشینی در گروه را به شش‌جای‌ها واگذار کرد که خودش در فاصله سه هفته به پایان لیگ امارات در جدول تیم چهارم به شمار می‌رود. نیروی هوایی عراق هم که اصلاً تیم فوق‌العاده‌ای به نظر نمی‌رسد، در حقیقت بر خلاف آن چه خطیبی به

زبان می‌آورد، تراکتور در گروه سختی قرار نگرفته است. او تاکید دارد که باید بیشتر از دو تیم از این گروه صعود کنند اما شاید در پایان رقابت‌ها، تنها یک تیم از این گروه راهی مرحله بعدی شود و همان یک تیم هم در اولین مسابقه حذفی، طعم حذف را بچشد! این دیگر به یک «پدیده» در تراکتور تبدیل شده که هیچ کس در این باشگاه، روی مسئولیت‌های خودش متمرکز نیست و همه در آن، دانما در مورد دیگران نظر می‌دهند. بازیکنان مدام درباره داوری حرف می‌زنند، مربیان به قهرمانی تیم‌های رقیب می‌پردازند و مالکان باشگاه هم که همیشه با جنجال‌های عجیب و اتهام‌زدن به سایرین، همزمان تیتزهای اول هستند. اگر تراکتوری‌ها به جای زیر سوال بردن موفقیت دیگران، همین فرمول را برای خودشان پیاده می‌کردند و از تجربه تیم‌های موفق بهره می‌گرفتند، حالا بردن جام حذفی بزرگ‌ترین دستاورد تاریخ‌شان به شمار نمی‌رفت. خطیبی و تیمش شبیه آنهایی شده‌اند که در یک ماراژ به جای دوییدن و تلاش کردن، در همان خط‌استارت می‌ایستند و موفقیت افرادی را زیر سوال می‌برند که خودشان را به هر قیمتی به خط پایان رسانده‌اند. تراکتور با این روحیه، حتی اگر از مرحله گروهی لیگ قهرمانان آسیا صعود کند، بساز هم آینده روشنی در این تورنمنت نخواهد داشت.

راه جمع هشت تیم برتر لیگ قهرمانان اروپا برساند. کنار زدن اتلتیکو مادرید در این تورنمنت، یک موفقیت تاریخی برای او به شمار می‌رفت. حالا باین برای جذب این مربی، ۲۵ میلیون یورو به باشگاه لایپزیک پرداخت می‌کند. برای یولیان حقوق سالانه ۱۵ میلیون یورو نیز در نظر گرفته شده است. او تا امروز خودش را در قامت یک مربی جذاب به اثبات رسانده اما هیچ جام مهمی را فتح نکرده است. اتفاقی که در مونیخ برای این مربی رخ خواهد داد. در مقابل هانسی فلیک هم پس از اختلاف نظر با صالح حمیدزیچ، به دنبال یک تیم دیگر برای خودش خواهد بود. او در یک دوراهی مهم قرار دارد. چرا که هم از یوونتوس پیشنهاد دریافت کرده‌ و هم از تیم ملی آلمان پیشنهاداتی داشته است. به نظر می‌رسد کار کردن در تیم ملی آلمان، تجربه جذاب‌تری برای این مربی خواهد بود. او قبل از این نیز سابقه نشستن روی نیمکت ژرمن‌ها به عنوان کمک مربی را داشته است.

گرفت. قهرمانی این تیم در رقابت‌های زیر ۱۹ سال بوندس لیگا، اسم یولیان را بر سر زبان‌ها انداخت. خیلی از بازیکنان کم سن و سال تیم ناگلزمان او را «مینو مورینیو» صدامی زدند! نیست و هفتم اکتبر سال ۲۰۱۵، این مربی رسماً به عنوان نفر اول نیمکت باشگاه هوفنهایم معرفی شد. او در آن تاریخ ۲۸ ساله بود و جوان‌ترین مربی تاریخ بوندس لیگا محسوب می‌شد. وقتی ناگلزمان کارش را رسماً شروع کرد، تیم در رده هفتم جدول بوندس لیگا دیده می‌شد و وضعیت چندان مطلوبی نداشت. از ۱۴ بازی پایانی فصل اما آنها در هفت مسابقه برنده شدند و به شکل معجزه‌آسایی در بوندس لیگا باقی ماندند. بین سال‌های ۲۰۱۶ تا ۲۰۱۹، این مربی ۱۳۶ بار روی نیمکت هوفنهایم نشست و سپس با یک پیشنهاد بهتر، به پروژه لایپزیک ملحق شد. او در لایپزیک عملکرد درخشانی داشت و توانست برای اولین بار این باشگاه